~~тей~~ малко се грижеше за нея, но никога той ~~нямаше~~ я да ~~сетави~~ позволи да мамят доверието му. Колко ли страшен би бил гневът му?

Дали не бе узнал нещо? Защо се връщаше тъй рано? Беше й казал, че уж ще се бави до края на месеца, а ето че се връщаше десет дни по-рано.

Царят действително знаеше. С бързи гончии деспот Борил му бе пратил вест, че в палата се мълви нещо недобро за Целгуба и пленника. Отначало Калоян се бе грозно разсърдил на деспота. Той знаеше за безуспешните му ухажвания към Целгуба и бе подушил клевета и интрига. Но след няколко дни неспокойни мисли заброди из главата му, недоверие и гнев цъфнаха в сърцето му и той внезапно реши да се върне, за да види с очите си това, което става в дома му.

Когато пристигна, той завари жена с в ложето. Отметнала ръце над главата си, с дълги разпилени коси, разпиляни по възглавието и спуснати чак до земята, тя дишаше равно и дълбоко. Със запален борина в ръка, той дълго я гледа и полека лека усети сърцето му да се разведрява. Измама беше писмото на Борила. Дръзка измама. Виждали ги били в градината. Нима това беше престъпно? Нали той бе позволил на пленника да се разхожда из двора и градините сам, без пазач? Какво чудно, че е виждал и Целгуба в разходката си. Нима младата жена трябваше да стои като затворник в къщи и да бяга от императора като от див звяр?

Калоян се усмихна, наведе се и леко погали жена си по косите. Поиска му се да я разбуди, да я попита, да я утеши, ако е била нещо оскърбена от деспота или от бъбривостта на сестрите му. Но не посмя. С тихи стъпки той излезе от стаята и се отправи към работната си. От два дни там го чакаше неразпечатан свитък. Писмо от Никейския император.

Щом като чу вратата да се затваря, Целгуба отвори очи и тихо се ~~немя~~ изсмя. След това се сви като котка под завивките и заплака.